

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Filipa Dienstbiera a Štěpána Výborného v právní věci žalobce: **Ing. J. H.**, zastoupený Mgr. Davidem Hejzlarem, advokátem, sídlem 1. máje 97/25, Liberec, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2021, č. j. 38795/21/5100-31462-804325, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 12. 2024, č. j. 16 Af 5/2022-242,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Davidu Hejzlarovi, advokátovi, **se nepřiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Finanční úřad pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) dle § 106 odst. 1 písm. e) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, rozhodnutím ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1539534/21/2501-00460-506254, zastavil řízení ve věci žalobcova dodatečného daňového přiznání k dani z nemovitých věcí ze dne 19. 4. 2021, č. j. 950361/21/2501-00560-506254, za

zdaňovací období roku 2017. Žalobcovo odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správce daně potvrdil.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpělo vadami, které by způsobovaly jeho nicotnost. Rovněž neshledal, že by žalobci bylo upřeno právo seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí. Správce daně zastavil řízení z důvodu uplynutí lhůty pro stanovení daně a v odůvodnění rozhodnutí vysvětlil, že daň z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2017 byla splatná do 31. 5. 2017, přičemž lhůta pro stanovení daně činila tři roky. Pokud tedy žalobce podal dodatečné daňové přiznání k této dani až dne 1. 4. 2021, učinil tak po lhůtě pro stanovení daně. Pro posouzení věci byl podstatný den podání dodatečného daňového přiznání, neboť právě datum jeho podání vedlo finanční orgány k závěru, že v řízení nelze pokračovat z důvodu uplynutí lhůty pro stanovení daně. Jelikož den podání dodatečného daňového přiznání i jeho obsah byly žalobci jako podatelé známy, byl si žalobce dle krajského soudu vědom veškerých relevantních skutečností a podkladů, z nichž finanční orgány při rozhodování vycházely.

[3] Ke zbývajícím žalobním námitkám krajský soud uvedl, že nebyly náležitě vymezeny, a tedy nebyly způsobilé bližšího soudního přezkumu. Žalobce neupřesnil, v čem konkrétně měl být skutkový a právní stav odlišný oproti tomu, z něhož ve svých závěrech vycházely finanční orgány, a jak mělo být konkrétně zasaženo do jeho práv. Rovněž nevysvětlil, jak se do závěrů finančních orgánů promítlo vyhlášení nouzového stavu a omezení spojená s pandemií onemocnění Covid-19. Za žalobní bod krajský soud nepovažoval ani žalobcovo obecné tvrzení, že finanční orgány měly svými rozhodnutími krýt předchozí nezákonné a účelové postupy. Žalobce neupřesnil, o jaká konkrétní pochybení se jednalo.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž namítl, že v předchozím řízení o žalobě rozhodovali podjatí soudci krajského soudu. Dále stěžovatel rozporoval doručení napadeného rozsudku, neboť zásilka obsahující rozsudek mu nebyla řádně doručena, přestože do jeho poštovní schránky byla patrně vhozena dne 2. 1. 2025. Krajský soud dle stěžovatele rozhodoval na základě domněnek a v rozporu s předloženými podklady, k nimž se stěžovatel neměl možnost vyjádřit. Krajský soud se nezabýval skutečným stavem věci. Stěžovatel rovněž namíтал, že jeho omluvy z účasti na jednání a žádosti o odročení z jednání byly včasné a důvodné. Rovněž poukázal na skutečnost, že na něm byla daňová povinnost opakovaně exekučně vymáhána, ačkoli k tomu chyběl materiální podklad. Stěžovatel následně vznesl námitku podjatosti také proti konkrétním soudcům Nejvyššího správního soudu.

[5] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. Uvedl, že stěžovatel zopakoval argumentaci uvedenou již v žalobě, aniž reagoval na závěry krajského soudu. Námitkou podjatosti soudců krajského soudu se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, který podjatost soudců krajského soudu neshledal. Krajský soud se také komplexně zabýval všemi relevantními námitkami stěžovatele. K věci samé žalovaný uvedl, že správce daně správně zastavil řízení zahájené dodatečným daňovým přiznáním

pokračování

k dani z nemovitých věcí, neboť ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2017 již v době podání dodatečného daňového přiznání uplynula lhůta pro stanovení daně.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti nejprve namítl podjatost soudců krajského soudu. Totožnou námitku podjatosti stěžovatel opakovaně vznášel již v řízení o žalobě a Nejvyšší správní soud o těchto námitkách rozhodl. V usneseních ze dne 17. 1. 2024, č. j. Nao 223/2023-170, a ze dne 19. 9. 2024, č. j. Nao 139/2024-209, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že soudci krajského soudu nejsou z projednání a rozhodnutí této věci vyloučeni. V kasační stížnosti stěžovatel neuvedl žádné nové důvody, které by podjatost rozhodujících soudců krajského soudu zakládaly. Nejvyšší správní soud proto odkazuje na obsah odůvodnění vydaných usnesení, jimiž soudci, kteří o žalobě v této věci rozhodli, vyloučení z důvodu podjatosti nebyli.

[8] Nejvyšší správní soud taktéž neshledal, že by krajský soud pochybil při doručování napadeného rozsudku. Rozsudek byl stěžovateli doručen na jím opakovaně označenou adresu pro doručování: n. M. X, S. (naposledy viz podání ze dne 13. 9. 2024). Sám stěžovatel pak doručení rozsudku potvrdil tím, že v kasační stížnosti zmiňuje vhození poštovní zásilky dne 2. 1. 2025 do poštovní schránky na uvedené adrese. Rozsudek byl stěžovateli také materiálně doručen (stěžovatel se s ním fakticky seznámil), neboť proti němu podal ve lhůtě dle § 106 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnost.

[9] K námitce směřující proti neodročení ústního jednání v řízení před krajským soudem Nejvyšší správní soud z předloženého soudního spisu ověřil, že krajský soud nařídil ústní jednání nejprve na den 2. 10. 2024, avšak soudní spis se nacházel u Nejvyššího správního soudu. Proto jednání nařídil na den 6. 11. 2024. Dne 5. 11. 2024 obdržel krajský soud stěžovatelovu omluvu z jednání s žádostí o odročení z důvodu zdravotního stavu, neboť dne 6. 11. 2024 měl stěžovatel absolvovat lékařské vyšetření. Krajský soud této žádosti vyhověl a jednání odročil na den 11. 12. 2024 ve 13:00 h. Stěžovatel se i z účasti na tomto jednání opětovně omluvil, a to e-mailem, který krajskému soudu doručil v den konání jednání 11. 12. 2024 v 10:37 h. V omluvě stěžovatel uvedl, že měl dne 11. 11. 2024 absolvovat odběry pro účely kardiologického vyšetření, poté se zamýšlel jednání zúčastnit, avšak nakonec nemohl ponechat bez dozoru manželku, u které se kolem páté hodiny ranní projevil silné ataky provázející její závažné onemocnění. Zároveň stěžovatel zmínil i svůj komplikovaný zdravotní stav a navrhl jednání odročit na neurčito, anebo řízení přerušit. Krajský soud této žádosti nevyhověl a ústní jednání neodročil s odůvodněním, že stěžovatel důvody uváděné v omluvě dostatečně nedoložil.

[10] Krajský soud nepochybil tím, že opětovně neodročil ústní jednání. Stěžovatel byl opakovaně soudem poučen o tom, že důvodem pro odročení ústního jednání mohou být pouze závažné důvody, které stěžovatel musí tvrdit a doložit. Přesto v omluvě ze dne 11. 12. 2024 závažné důvody, které mu bránily v účasti na jednání, stěžovatel nedoložil. V omluvě samotné stěžovatel jednak uvedl nepřesná či nesouvisející data. Zmínil, že jednání bylo odročeno na den 6. 12. 2024, ačkoli bylo odročeno na den 11. 12. 2024; dále uvedl, že dne 11. 11. 2024 měl absolvovat lékařské odběry a mělo dojít ke zhoršení

zdravotního stavu manželky. Není však patrné, zda k těmto okolnostem skutečně došlo již dne 11. 11. 2024, anebo se jedná o zřejmou nesprávnost v uvedení data, neboť soudní jednání se mělo konat až o měsíc později dne 11. 12. 2024. K omluvě pak stěžovatel doložil záznam o odběru krve, který se uskutečnil dne 6. 11. 2024. Dále doložil potvrzení o návštěvě zdravotnického zařízení ve dnech 6. 11. 2024 a 14. 11. 2024. K omluvě tak nebyly připojeny žádné doklady, které by prokazovaly okolnosti, pro které se stěžovatel nemohl účastnit jednání konaného dne 11. 12. 2024. Tyto doklady stěžovatel nedoložil ani později.

[11] Nejvyšší správní soud nepochybně, že stěžovateli účast na soudním jednání může komplikovat jeho dlouhodobý zdravotní stav či péče o manželku. Tyto skutečnosti je nicméně třeba řádně doložit, což stěžovatel neučinil. Zároveň se nejedná o skutečnosti, které by měly vždy vést k odročení jednání, zvláště byla-li soudu omluva zaslána až těsně před samotným konáním jednání.

[12] Stěžovatel také mohl být na ústním jednání zastoupen advokátem. Krajský soud stěžovateli k jeho žádosti zástupce z řad advokátů ustanovil dvakrát, a sice usnesením ze dne 28. 11. 2022, č. j. 16 Af 5/2022-63, a následně usnesením ze dne 27. 2. 2023, č. j. 16 Af 5/2022-106. V obou případech se ustanovení zástupci pokoušeli opakovaně spojit se stěžovatelem, avšak bezvýsledně, proto posléze požádali krajský soud o zproštění zastupování. Za výše popsanych okolností proto Nejvyšší správní soud neshledal, že by krajský soud postupoval procesně nesprávně, když ústní jednání napodruhé ke stěžovatelově žádosti neodročil.

[13] K věci samé pak stěžovatel pouze obecně namítl, že krajský soud rozhodl v rozporu s předloženými podklady a nevycházel ze skutečného stavu věci. Ani tyto námítky Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými. Kvalita žalobních námitek předurčuje kvalitu jejich vypořádání, přičemž není povinností soudu za účastníka řízení domýšlet jeho argumentaci. Jedná se o odraz dispoziční zásahy, kterou je řízení před správními soudy ovládáno. Uplatní-li žalobce pouze obecné námítky, není pochybením krajského soudu, pokud tyto námítky vypořádá v obdobné míře obecnosti (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016-26, nebo ze dne 21. 5. 2018, č. j. 7 As 128/2018-17, a v nich citovaná judikatura).

[14] Krajský soud v intencích uvedené judikatury postupoval a náležitě vyhodnotil všechny stěžovatelovy námítky, které byly způsobilé věcného vypořádání. Předmětem přezkumu bylo zastavení řízení, které bylo zahájeno na základě stěžovatelova dodatečného daňového přiznání k dani z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2017. Dodatečné daňové přiznání stěžovatel podal až po uplynutí lhůty pro stanovení daně, což žalovaný a posléze i krajský soud shodně potvrdili. Proti těmto závěrům stěžovatel v kasační stížnosti nebrojil, k běhu lhůty pro stanovení daně se nikterak nevyjádřil a podání dodatečného daňového přiznání po prekluzi nepochybně. Správnost těchto závěrů proto Nejvyšší správní soud nemohl přezkoumat.

[15] Nejvyšší správní soud také neshledal, že by krajský soud rozhodoval v rozporu s předloženými podklady. Krajský soud vycházel výhradně z obsahu předloženého správního spisu, kterým se dokazování neprovádí (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2022, č. j. 2 Afs 23/2022-41, nebo ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Žádné jiné důkazy soud v řízení neprováděl (stěžovatel je ostatně ani nenavrhoval) a věc posoudil z hlediska rozsahu a důvodů podané žaloby. Stěžovateli nebylo

pokračování

upřeno právo vyjádřit se k podkladům, ze kterých krajský soud vycházel. Nahlízet do daňového spisu a vyjádřit se k věci samé mohl stěžovatel již v řízení před finančními orgány a rovněž po podání žaloby u krajského soudu (po postoupení daňového spisu krajskému soudu). Mohl rovněž využít práva nahlízet do soudního spisu krajského soudu. Stěžovateli byl také v řízení o žalobě dvakrát ustanoven k ochraně jeho práv zástupce z řad advokátů, který mohl nahlížení do spisu realizovat v jeho zastoupení. Ani této možnosti však stěžovatel nevyužil, neboť s ustanovenými zástupci nekomunikoval. Pochybení krajského soudu tak Nejvyšší správní soud neshledal.

[16] K námitce, že po stěžovateli byla opakovaně exekučně vymáhána daňová povinnost bez dostatečného podkladu, Nejvyšší správní soud uvádí, že tato námitka směřuje mimo předmět nyní vedeného řízení, kterým je přezkum daňového řízení nalézacího, nikoli řízení exekučního. Problematika exekučního vymáhání daně se již týká otázky placení daní, a tedy odlišného řízení a jeho předmětu.

[17] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že bezodkladně po nabytí právní moci usnesení ze dne 21. 2. 2025, č. j. Nao 31/2025-32, kterým bylo rozhodnuto o tom, že soudci šestého senátu Nejvyššího správního soudu nejsou vyloučeni z projednání a rozhodnutí této věci, přistoupil k rozhodnutí ve věci samé. Z tohoto důvodu již samostatně nerozhodoval o stěžovatelově žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[19] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

[20] Odměnu a náhradu hotových výdajů zástupci Mgr. Davidu Hejzlarovi, advokátovi, který byl žalobci (stěžovateli) v řízení ustanoven, Nejvyšší správní soud nepřiznal, neboť ustanovený zástupce v řízení o kasační stížnosti nečinil žádný úkon, za který by mu odměna a náhrada hotových výdajů náležely.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. dubna 2025

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu